

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **B. M.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.06.2016, č.j. MV-74084-3/OAMP-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.06.2016, č.j. MV-74084-3/OAMP-2016 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska Zastávka (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 26.04.2016, č.j. CPR-40328/ČJ-2015-931200 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto

rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ve věci jeho správního vyhoštění.

Žalobce současně navrhl, aby soud podané žalobě přiznal odkladný účinek. O tomto návrhu krajský soud rozhodl usnesením ze dne 09.09.2016, č.j. 32 A 45/2016-17, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Žaloba

Žalobce předně považoval napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, přičemž jimi byl zkrácen na svých právech. Dále poukázal na argumenty, které uvedl ve správním řízení, a se kterými se žalovaný správně nevypořádal.

Žalobce uvedl, že podle záznamu v cestovním dokladu v době svého zadržení dne 07.11.2015 nepobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) neoprávněně. Jeho schengenské vízum bylo platné od 28.07.2015 do 23.01.2016 s dobou pobytu na 30 dnů. Do schengenského prostoru vstoupil dne 10.10.2015. S ohledem na 30 denní lhůtu je zjevné, že na území ČR pobýval v době svého zadržení oprávněně. Svůj cestovní pas (dále jen „CP“) ztratil a později jej našel. Z důvodu dočasné ztráty CP nemohl nahlédnout do CP, zjistit dobu platnosti víza a doložit oprávněnost pobytu. Teprve po nalezení CP vyšly najevo nové skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit v původním řízení. Správní orgány proto vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozhodly v jeho neprospěch tak, že mu uložili opatření za jednání, které se nestalo.

Žalobce žije na území ČR ve společné domácnosti se svou družkou Zdeňkou Váňovou. Vedení společné domácnosti přitom nebylo správním orgánem jakkoli zpochybněno či vyvráceno. Žalovaný, aniž by se zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, dospěl k závěru, že nově uváděné skutečnosti nelze posoudit jako důvod k obnově řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Je povinností žalovaného, aby vycházel z aktuálního stavu věci. V posuzovaném případě nebylo na místě opírat rozhodnutí o nepodloženou spekulaci, že CP žalobce nebyl ztracený, nýbrž byl ukrytý doma. Spekulace žalovaného je nelogická, neboť bylo v zájmu žalobce CP správnímu orgánu předložit a tím prokázat oprávněnost pobytu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak spekulativní, a tudíž nepřezkoumatelné.

Z výsledků žalobce i jeho družky pak vyplynulo, že vedou společnou domácnost, znají informace o sobě navzájem a do budoucna plánují uzavření manželství. Jejich vztah je vztahem obdobným vztahu manželskému, plní veškeré funkce, které jinak plní manželství. Důkazy obsažené ve správním spise poté prokazují vedení společné domácnosti, kvalitu, hloubku a délku jejich vztahu. Žalobce zdůraznil, že důsledkem napadeného rozhodnutí by byl nucen vycestovat z ČR za jednání, které se nestalo. Navíc za situace kdy na území ČR žije v trvalém a vážném vztahu se svojí družkou a má zde vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí. Bylo povinností žalovaného dbát na to, aby nikomu nevznikla zbytečná újma.

Rozhodnutí správního orgánu je pak nepřiměřeným zásahem do jeho práv a práv jeho družky. Napadené rozhodnutí pro žalobce znamená definitivní ukončení láskyplného funkčního rodinného vztahu, nucený odjezd žalobce do země původu, odloučení od své životní družky, ztrátu milované osoby a domova, který si v ČR vybudoval. Žalobce se na území ČR asimiloval, částečně ovládá český jazyk, má zde své přátele, kteří jsou občany ČR. Vazby k zemi původu byly nenávratně zpřetrhány.

Žalobce tedy dovedl porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť napadeným rozhodnutím bylo zasazeno do jeho soukromého a rodinného života. Neexistuje přitom žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho soukromého života. Žalobce poukázal na judikaturu ESLP (např. ve věci *Boultif vs. Švýcarsko*), dle které musí být naléhavá potřeba, která by ospravedlnila zásah státu do rodinného a soukromého života. Správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu. Dle judikatury Ústavního soudu ČR (sp. zn. III. ÚS 153/97, sp. zn. Pl. ÚS 25/97) princip přiměřenosti předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Intenzita veřejného zájmu na tom, aby jeho žádosti nebylo vyhověno a aby byl donucen opustit ČR a vycestovat do země původu, nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně jeho osobního a rodinného života. Žalobce ani neohrožuje základní zájmy společnosti. Vždy je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem popsal důvody, pro které nelze nalezení CP obsahujícího schengenské vízum platné v době jeho zadržení dne 07.11.2015 považovat za vhodnou skutečnost odůvodňující obnovu řízení. Žalovaný přitom poukázal na výpověď žalobce vztahující se k jeho CP. Žalobce navzdory tvrzení o ztrátě dokladu tuto skutečnost nikde nenahlásil, nekontaktoval alžírské velvyslanectví v Praze, aby požádal o vydání duplikátu ztraceného vízového štítku, čímž by mohl oprávněnost svého pobytu na území ČR doložit. V daném případě neplatí, že dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního řízení, nemohl žalobce uplatnit v původním řízení bez vlastního zavinění.

V rozhodnutí ze dne 18.11.2015, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, správní orgán hodnotil přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zohlednil přitom jeho výpověď zaznamenanou v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 09.11.2015, jež nedokládá tvrzenou nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvedl, že se na Facebooku

seznámil před třemi měsíci s osobou, kterou označil jako přítelkyni. Poprvé ji viděl až v ČR, a to po dobu třech dnů. Sdělil, že je rozvedený a jeho čtyři děti žijí s matkou v Alžírsku. Důvody znemožňující vycestování pak nebyly shledány ani v závazném stanovisku OAMP ze dne 11.11.2015. V něm OAMP zohlednil zjištěný stav věci včetně výpovědi samotného žalobce týkající se jím deklarovaného vztahu k české státní příslušnici.

IV.

Obsah repliky žalobce

Žalobce ve své replice především uvedl, že dne 15.10.2016 uvedl, že návrh na obnovu řízení podal poté, co mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 6 měsíců, během níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. S ohledem na záznam v CP pobýval na území ČR legálně. V době kontroly neměl při sobě CP, a tudíž neměl možnost do dokladu nahlédnout a údaje zaznamenané v CP si nepamatoval. Na místě kontroly proto nemohl prokázat oprávněnost pobytu. Pozdější nalezení CP je důvodem pro obnovu řízení, neboť teprve po nalezení CP měl možnost doložit oprávněnost svého pobytu. Opětovně poukázal na jeho vztah a soužití s družkou.

V.

Obsah správního spisu

Ze správního spisu byly zjištěny následující, pro rozhodnutí soudu podstatné, skutečnosti.

Dle úředního záznamu ze dne 07.11.2015, č.j. CPR-40328-1/ČJ-2015-931200-SV, se žalobce téhož dne dostavil do příjímacího střediska cizinců v Zastávce. Učinil zde písemné prohlášení o mezinárodní ochraně, ke které předložil fotokopii datové stránky CP. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce pobýval na území neoprávněně, neboť neměl pas ani vízum či oprávnění k pobytu, proto mu byla uložena bloková pokuta. Lustrací v IS PČR k osobě žalobce nebyly zjištěny žádné poznatky. Dle svého vyjádření žalobce přicestoval na území EU letecky z Alžírsku do Francie dne 05.10.2015 a na území ČR dne 29.10.2015 osobním automobilem. O mezinárodní ochranu dosud nežádal. Dne 07.11.2015 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, neboť pobýval na území ČR bez pasu a víza či oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn.

V průběhu výsledku (protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 09.11.2015, č.j. CPR-70328/ČJ-2015-931200-SV) žalobce uvedl, že je rozvedený, má v Alžírsku čtyři děti žijící s matkou. V Alžírsku se živil jako úředník ve státní správě. Letenku do EU zakoupil dne 05.10.2015, a to s odletem dne 10.10.2015 do Marseille ve Francii. Odcestoval s platným CP a schengenským vízem, které mělo platnost jeden měsíc a vydal jej francouzský konzulát v Alžíru. Následně cestoval z Lyonu do Paříže a dále dne 26.10.2015 do Prahy, a to za svým vzdáleným synovcem. Při cestě z Prahy do Českých Budějovic dne 26.10.2015 zjistil, že postrádá CP, toto však nehlásil. Na území ČR má kromě vzdáleného synovce přítelkyni Zdeňku Vanovou, se kterou se seznámil před třemi měsíci na

Facebooku, a viděl ji poprvé v ČR po dobu třech dnů. Komunikovali spolu anglicky. Dle žalobce mu islamisté vyhrožovali z důvodu náboženství, neboť je křesťan. Chce žít se svojí přítelkyní.

Dne 09.11.2015 žalobce v přijímacím středisku Zastávka nahlásil ztrátu CP, a to dle tiskopisu „Hlášení – Potvrzení o ohlášení ztráty dokladu“, č.j. CPR-40328/ČJ-2015-931200-SV, ve kterém jako místo a datum ztráty uvedl „České Budějovice, vlakové nádraží, 07.11.2015“.

Dne 11.11.2015 vydal žalovaný závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, č.j. CPR-40328/ČJ-2015-931200-SV, dle kterého je jeho vycestování do Alžírské demokratické a lidové republiky možné.

Správní orgán I. stupně vydal dne 18.11.2015, č.j. CPR-40328/ČJ-2015-931200-SV, rozhodnutí, kterým bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 6 měsíců. Správní orgán v tomto rozhodnutí dovodil, že ode dne 26.10.2015 do doby příchodu do Přijímacího střediska cizinců v Zastávce v 15:00 hod dne 07.11.2015 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tímto svým jednáním porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a naplnil důvod pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Závažnost provinění spatřoval správní orgán I. stupně v tom, že žalobce na území ČR pobýval 11 dní bez platného cestovního dokladu a víza, či jiného oprávnění k pobytu na území ČR a neohlásil ztrátu cestovního dokladu správnímu orgánu ve stanovené lhůtě 3 dnů. Správní orgán I. stupně poté dospěl k závěru, že se v případě žalobce nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.11.2015.

Dne 21.03.2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen návrh žalobce na obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a), b) správního řádu ze dne 16.03.2016. Stejněho dne byla správnímu orgánu I. stupně doručena i žádost o vydání nového rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ze dne 16.03.2016. Spolu s žádostí byla doložena partnerská dohoda, kopie části CP, nájemní smlouva, dodatek nájemní smlouvy, doklad o zajištění ubytování ze dne 14.03.2016 a doklady k účtu vedeného u České spořitelny. Dle Protokolu o předání cizince ze dne 23.03.2016, č.j. KRPB-68368-4/ČJ-2016-060022-E, byl žalobce téhož den z území ČR předán na hraniční přechod na mezinárodním letišti s vnější hranicí nebo jiné místo určené k předávání osob.

Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl správní orgán I. stupně o návrhu žalobce tak, jak je uvedeno výše. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že žalobcem konstatovaný důvod (nalezený CP, ze kterého bylo zjevné, že se v době zahájení správního řízení nezdržoval na území ČR neoprávněně) nelze uznat jako důvod pro obnovu řízení. Nejedná se totiž o neznámou skutečnost, která existovala před ukončeným pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění a kterou nemohl uplatnit. Žalobce tuto skutečnost mohl v původním řízení uplatnit, ale neučinil tak, nepředložil cestovní doklad ani

oprávnění k pobytu. Rovněž nepředložil jediný důkaz, jenž by ospravedlňoval aplikaci ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Správní orgán I. stupně totiž uvedl, že žalobce v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl rodinným příslušníkem občana EU, tudíž ani tvrzený vznik tohoto vztahu po právní moci rozhodnutí nemůže být důvodem pro obnovu řízení.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 09.05.2016 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný především uvedl, že žalobce svůj CP ztratil a jeho ztrátu nenahlásil, což plyne z protokolu o vyjádření účastníka. Po celou dobu řízení na obsahu této své výpovědi ničeho nezměnil. Pokud by žalobce skutečně ztratil svůj CP, měl tuto ztrátu okamžitě nahlásit policii a současně se obrátit na své velvyslanectví se žádostí o vystavení náhradního cestovního dokladu a požadovat rovněž vydání duplikátu vízového štítku. Absenci CP však žalobce nevěnoval přílišnou pozornost. Jak vyplývá z vyjádření žalobce, CP nebyl ztracený, nýbrž jeho vlastním zaviněním pouze dočasně ukrytý. Přiznání vlastnictví CP ani existence schengenského víza není novou skutečností, která existovala v době původního řízení a kterou by žalobce nemohl uplatnit. Pokud by žalobce plnil aspoň nejzákladnější povinnosti, tedy buď opatroval svůj CP, nebo ohlásil jeho ztrátu, mohl uplatňované argumenty sdělit již v původním řízení.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč

považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Takové soudní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Krajský soud nepopírá, že žalovaný při vypořádání jednotlivých odvolacích námitek zvolil stručnost, nicméně z tohoto nelze dovodit, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak žalovaný tyto vyhodnotil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné.

Soud proto přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.

Soud musí úvodem zdůraznit, že předmětem jeho přezkumu je toliko řízení o povolení obnovy řízení a může se tedy zabývat jediné otázkou, zda správní orgány správně posoudily (ne)splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Soud není oprávněn nyní přezkoumávat správnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť nebylo ani předmětem správního řízení a rozhodnutí správních orgánů.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

Krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek umožňuje znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnutí (*rei iudicatae*) v případě skutkových omylů zjištěných až po právní moci takového rozhodnutí. Lze tedy přijmout i skutečnosti či důkazy, jež vyšly najevo až po ukončení původního řízení. Ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu poté vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, z nichž první je existence skutečností nebo důkazů, které existovaly již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy existovaly, ale účastník je bez vlastního zavinění buď neznal, nebo mu k jejich uplatnění bránila relevantní překážka. Pojem dříve neznámá skutečnost však nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhl, nýbrž v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení nemohl znát a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu srov. závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31.01.2011, č.j. 8 As 18/2010-113). Druhou kumulativní podmínkou, jež musí být splněna, poté je, že by namítané nové skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

V posuzovaném případě se žalobce domáhal obnovy řízení s poukazem na nalezení CP, o němž v průběhu řízení o správním vyhoštění prohlásil, že jej ztratil. Ztrátu však nenahlásil. Žalobce uváděl, že podle záznamů v tomto CP v době svého zadržení, tj. dne 07.11.2015, nepobýval na území neoprávněně, jak bylo uvedeno v rozhodnutí o správním vyhoštění. Disponoval totiž schengenským vízem na dobu 30 dnů. Na něj vstoupil do schengenského prostoru dne 10.10.2015, a tudíž jeho platnost trvala až do dne 09.11.2015. Dle žalobce tak vyšly najevo dříve neznámé okolnosti, které existovaly v době původního řízení, a které jako účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Současně uvedl, že žije se svou přítelkyní, občankou ČR, ve společné domácnosti a chtějí spolu založit rodinu.

Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, že se v případě žalobce nejedná o dříve neznámou skutečnost, resp. důkazy, které by nemohly být uplatněny již v původním řízení o správním vyhoštění. Dle názoru soudu žalobce mohl skutečnosti, jež uvedl v návrhu na obnovu řízení a v podané žalobě, uplatnit již v průběhu původního řízení o správním vyhoštění. Z výpovědi žalobce uskutečněné v průběhu správního řízení dne 09.11.2015 je zřejmé, že již ode dne 26.10.2015 věděl, že

postrádá svůj CP. Ztrátu (byť domnělou) CP však žádnému příslušnému orgánu nenahlásil, a to až do doby dostavení se do přijímacího střediska Zastávka dne 07.11.2015. Takový svůj postup ani nijak blíže neodůvodnil. Za dobu celkem 12 dní (tj. od dne 26.10.2015 do dne 07.11.2015) žalobce rovněž např. nekontaktoval velvyslanectví Alžírsko (země jeho původu) v Praze s žádostí o vydání nového (či náhradního) CP a nevyvinul ani žádnou snahu požádat příslušné francouzské orgány o vydání duplikátu ztraceného vízového štítku. Přitom by tyto dokumenty bez dalšího prokazovaly existenci platného schengenského víza ke dni 07.11.2015. I pokud by byl CP žalobce skutečně ztracený, nic by to neměnilo na skutečnosti, že dbal-li by žalobce dostatečně na plnění svých povinností (včasné ohlášení ztráty CP, podání žádosti o vydání nového CP a duplikátu vízového štítku), mohl by údaje vyplývajícími z CP a vízového štítku uplatnit již v průběhu původního řízení o správním vyhoštění.

Tyto úvahy krajského soudu jsou poté podpořeny závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 31.01.2011, č.j. 8 As 18/2010-113. Mj. uvedl: *„Stěžovatelka však pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápe subjektivně, tj. jako skutečnosti, které nebyly známy jí. I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď.“* Tedy fakt, že žalobce po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění svůj původní CP opětovně našel, na tomto závěru již nemůže ničeho změnit, neboť rozhodné skutečnosti a důkazy žalobce znal, resp. znát měl, a k jejich uplatnění mu nebránila žádná relevantní překážka. V posuzovaném případě se nejednalo o dokumenty, jež by byly žalobci zcela nedostupné, naopak je bylo možné získat, jak případným intenzivním hledáním ztraceného CP, tak rovněž případným ohlášením jeho ztráty a požádáním o vydání nového CP a duplikátu vízového štítku. Žalobce měl k těmto úkonům do data dostavení se do přijímacího střediska cizinců Zastávka i přiměřené množství času. Jestliže však žalobce vzniknuvší situaci aktivně a včas neřešil, ačkoliv takto učinit mohl a měl, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům, nýbrž žalobci samotnému.

Krajský soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že jím namítaná skutečnost je skutečností, která existovala v době původního řízení, a kterou žalobce nemohl bez vlastního zavinění uplatnit již v původním řízení. Dle soudu nadto nesplněním první z kumulativních podmínek stanovených v ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu byla již možnost obnovy řízení v každém případě vyloučena. Proto posouzení toho, že by tyto (neexistující) nové skutečnosti a důkazy odůvodnily jiné řešení rozhodné otázky, pozbylo na významu. Soud proto uzavírá, že k obnově řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyla dána ani jedna z vyžadovaných podmínek a správní orgány žádost žalobce o obnovu řízení zcela případně zamítly.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval dopadem rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, který sdílí se svou družkou občankou české státní

příslušnosti, a nezohlednil je jako důvody hodné obnovy řízení. Soud k tomu předně uvádí, že tato námitka směřuje proti nezákonnosti původního rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Toto rozhodnutí však není předmětem přezkumu v projednávané věci, neboť tím je přezkum rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že se správní orgány otázkou soukromých a rodinných poměrů žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění dostatečně zabývaly, přičemž rovněž hodnotily přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Za situace, kdy správní orgány při svém rozhodování o správním vyhoštění žalobce již dostatečně zvažovaly rovněž zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nelze vztah žalobce s jeho družkou považovat za důvod pro obnovu původního řízení, neboť se opětovně nejedná o skutečnost, která existovala v době řízení o správním vyhoštění žalobce, a kterou žalobce nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Tato skutečnost totiž nepochybně existovala a žalobci byla známa již v průběhu řízení o správním vyhoštění žalobce, o čemž svědčí např. obsah výpovědi žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění ze dne 09.11.2015. Žalobce tedy tuto skutečnost uplatnil již v průběhu řízení o správním vyhoštění. Pokud žalobce nesouhlasil s posouzením zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života správním orgánem I. stupně, mohl se proti tomuto účinně bránit včasně podaným odvoláním, ve kterém by tuto argumentaci použil. V řízení o žádosti o obnovu řízení však již tuto účinně uplatňovat nemohl. Fakt, že se vztah žalobce s jeho družkou od pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění zintenzivnil, je poté pouhým logickým prohlubováním tohoto vztahu v průběhu delšího časového období, nikoliv důvodem obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nadto žalobce tento důvod ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (jakož ani v žádosti o obnovu řízení) konkrétně neuváděl, proto nelze vytýkat žalovanému a správnímu orgánu I. stupně, že se v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí s takovou námitkou podrobně nevypořádaly.

Soud uzavřel, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali s respektem k podmínkám stanoveným příslušnou právní úpravou, když důvod k povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyly v případě žalobce shledány. Navzdory přesvědčení žalobce přitom krajský soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k porušení základních zásad správního řízení vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu, případně čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Zdejší soud má naopak za to, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s uvedenými zásadami správního řízení. Napadená rozhodnutí tak lze označit za přezkoumatelná a rovněž věcně správná, když se správní orgány nyní řešenou věcí uspokojivě zabývaly, tudíž jejich rozhodnutí nelze považovat za pouhé formální rozhodnutí ve věci.

VII.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková

zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2018

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.